in de treurige werkelijkheid ontwaakt, keek hij om zich heen. Maar bij het zien van zijn echtgenoot, bleekjes en pips tegenover hem, kreeg zijn jongensachtig gezicht ineens een trek van meewarige goedigheid.

— Hoe gaat het er nu mee? vroeg hij, voor de zooveelste maal; maar het antwoord was nu iets anders dan al die vorige keeren: „ik heb erge hoofdpijn, man...

— Maar waarom zei je me dit dan daareven niet? deed Ru, op boozigen toon, vanwege zijn angst.

— Ik wou jullie plezier niet bederven.... De kinderen vonden het toch al zoo naar, dat ze naar boven gestuurd werden, eerst....

— Ja, maar mij had je het toch wel kunnen zeggen. Ik ben toch geen kind....

— Nou,.... ou...., glimlachte ze ongeloovig.

En de jubilaris, door zijn bevreesdheid voor haar gezondheid wat prikkelbaar, een beetje gepikeerd: „Nee, nou zal ik het waarachtig nog gedaan hebben. Kan ik het helpen, dat ik jarig ben?

Glimlachend schudde Mies het hoofd eens.

— Ik laat morgen den dokter komen, besloot Ru, bijna gebiedend.

— Dat hoeft niet, man; de rust is het eenige wat ik noodig heb. Ik voel me nù al wat beter, nu de kinderen naar boven zijn.

— Dat zeg je maar voor mij, ik ben toch een kind, vind je!.... zei de jubilaris sip.

— Nee, werkelijk, glimlachte ze, — ik voel me al wat beter. — Morgen komt de dokter, reken er maar op....

— Hoeft niet. Hoeft niet. Jij met je goeie humeur bent de bèste dokter.... alleen vandaag maak je het wel wat al te graveelig...

— Ik ben maar ééns jarig, lieve....

— Ik hoop, dat je het nog heel dikwijls wezen zult, zei ze met een zachten lach, — maar jarig of niet jarig, een béétje gezag over de kinderen zou niet kwaad zijn....

— Ik heb het al honderdmaal geprobeerd, lieve, maar ik zie er geen kans voor....

— Maar je bent toch vader....

— Ik vòel me geen vader. Ik voel me meer zóon, geloof me....

HANS KROONEN.

Als de Lente komt

door Elise Rutgers.

Glorierijk lichtte de zon op over de ontredderde aarde.

Haar helle stralen tooverden schitterende vonkjes in het glanzende metaal van helmen, knoopen, sabels, geweren, verspreid over het gekerfde terrein, waar een hevige slag had gewoed.

Forsche windvlagen hadden in den nacht de laag neerhangende wolken, zwaar van regen, voortgejaagd en den blauwen hemel dooronder vrijgemaakt, alsof de onrust in de natuur zich gelegd had tegelijk met het verstommen van het krijgsgewoel.

Deels in open vlakte, deels in de donkerte van het tegen een zachte glooiïng opklimmende dennenbosch, hadden zich de moordtooneelen afgespeeld; verder getrokken waren de overwinnaars, vervolgend den zich spoedenden vijand, zonder terugblikken naar wat achterbleef, onverbiddelijk voortgedreven door de ijzeren hand van den wreeden duivel: „Oorlog."

Dooden en gewonden, ontelbaar, lagen in kuilen en voren, in zonderling getrokken houdingen van uiterste pijn; kermen en steunen klonk op en klaaglijk vragen om hulp, die zich wachten liet. — Diep het bosch in, op zijn rug uitgestrekt, roerloos, de oogen gesloten, lag een jonge man, heel jong nog, zijn gezicht glad en baardeloos.

Hij was tot het bewustzijn gekomen, dat er leven in hem was. Op de egale blankheid van zijn hersens begonnen zich langzamerhand indrukken af te teekenen, maar hij vermocht ze niet vast te houden: ze vervaagden snel.

Lange poozen lag hij zonder gedachten neer, alleen wakker in hem het flauw oplichtende bewustzijn van te leven.

Zijn hoofd rustte, zwaar, machteloos, op iets zachtveerkrachtigs; hij wist niet, wat het was, vroeg zich in vluchtige oogenblikken van helderheid met vage verwondering af, wat toch dat zachtveerkrachtige zijn kon.

Hij voelde geen pijn, ook geen behoefte, om van houding te veranderen; tijd bestond niet voor hem.

Een over hem heen strijkend koeltje deed hem eindelijk met een plotselinge krachtsinspanning de oogen opslaan; hij tuurde knipperend omhoog en zag blauwig water, waarin kleine, donkere eilandjes dreven.

Water? Zijn oogen zakten dicht, vermoeid van fel licht. Water? soesde hij. Water daarboven? Neen, niet water, maar lucht, waartegen de toppen van de boomen donker afstaken en hij begreep in een flits, dat hij buiten was en op den grond lag, achterover, zooals hij als jongen deed in het dennenbosch, dicht bij het dorpje, waar hij woonde; daar staarde hij droomerig omhoog en fantaseerde, dat de donkere boomtoppen eilandjes waren, sierlijk omsloten door blauwgetinte stroompjes.

Hoe kwam hij in het bosch te liggen, waarvan hij mijlen ver weggetrokken was en waarop toch rustte zijn hoofd, dat te zwaar was, om zich te kunnen opheffen?

Zijn verwonderd raden daarnaar duurde kort; zijn gedachten, niet door zijn wil bestuurd, namen geleidelijk vaster vorm aan, beelden en tooneelen scheppend, waarin hij zichzelf als hoofdfiguur herkende, waaromheen al het andere zich groepte.

— Hij zag zichzelf, zooals hij was in de dagen van liggen droomen in het bosch op het zachte tapijt van mos en dennennaalden; hij zag naast zich een vrouw met bleek gelaat en grijzende haren; zij keek hem vol liefde aan, haar oogen zagen droef en vulden zich langzaam met tranen; hij wist dat die tranen vloeiden om hem. Hij herkende in haar plotseling zijn moeder, die schreide, omdat zij sterven moest en haar jongen alleen achterlaten in de koude, harde wereld. —

Zijn peinzen werd gebroken door van kleinen afstand af tot hem doordringende geluiden; gezucht en gesteun en onverstaanbare woorden van een menschelijke stem zeiden hem, dat hij niet alleen was in het bosch; wie waren daar bij hem? Opnieuw leefde verwondering in hem op over het zacht-veerkrachtige, waarop zijn hoofd rustte, maar zijn moede hersens konden het vreemde van zijn toestand niet uitdenken; het weggedoezelde tooneel uit zijn jongensjaren leefde zonder overgang weer op. Moeder lag bleek en stil op haar bed en werd kort daarna weggedragen naar het kerkhof. Zijn gedachten namen een grooten sprong; hij zag zich terug, ouder geworden, in een uniform, waarop hij heel trotsch was; hij nam afscheid van een meisje met zachte, grijze oogen en golvend, blond haar; hij lachte goedmoedig om de angst en bekommering, sprekend uit haar gelaat; hij hoorde zijn eigen stem luchtigjes zeggen:

„Als de lente komt, keer ik terug en dan.....!"

Wat was er verder met hem gebeurd?

Hij was in een hel geraakt, voortgejaagd van de eene plek naar de andere en waar hij ook kwam, dreunde de grond van moorddadig kanongebulder, floten kogels door de lucht: aan eten werd nauwelijks gedacht, voort ging het telkens weer, hij wist niet, hoevele lange dagen en ondeelbare nachten achteréén, en zijn nette uniform was vuil en bemodderd geworden, slordig hangend om zijn afgemat lichaam.

Dichter en dichter omzweefden zijn gedachten de werkelijkheid, maar nog altijd onbegrijpelijk was hem, waarom hij daar neerlag in het bosch, zoo vermoeid, met zoo looden zwaarte in al zijn leden.

Was hij verlost uit de hel waarin hij geleefd had en door een wonder zonder eigen toedoen teruggevoerd naar zijn dorpje, waar het geluk hem bij zijn wederkomst wachtte?

Stemmengegons naderde en geschuifel van loopende voeten; hij deed een poging om zijn hoofd op te heffen en zijn oogen te openen; hij gaf die onmiddellijk weer op: hij kon niet en hij verwonderde zich daarover opnieuw flauwtjes.

„Arme kerel!" zei een stem. „Hij is er geweest!"

„Zoo jong nog, bijna een kind!" vulde een andere stem aan.

„Daar vragen ze niet naar!"

Gewestelijke kleederdrachten in ons land.

Meisje uit Spakenburg.

Boerenkinderen van de Veluwe.

Kinderen van het eiland Walcheren.

Hulshorster Boer op z'n Zondagsch.

Onze lezers zullen het ongetwijfeld op prijs stellen door „Panorama" op de hoogte te worden gebracht van de verschillende gewestelijke kleederdrachten, die men in ons land zoo veelvuldig aantreft. Wij hebben, dank zij de activiteit van onze fotografen in verschillende deelen des lands, gaandeweg een uitgebreide verzameling foto's op dit gebied in ons bezit gekregen, zoodat wij besloten hebben, thans tot publicatie hiervan over te gaan. Voor dit maal viel onze keus op de bovenstaande vier, naar ons dunkt, karakteristieke voorstellingen. Wij zullen in volgende nummers af en toe de publicatie voortzetten.